

16. szám.
 Aprilis 20-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A kosárfonók.

„Miniszter úr! a távolból jövök,
 Bevégezém számüzetésemet,
 Sok nyelvet értek, egy kis hivatalt
 Adjon miniszter úr, ha csak lehet!“
 „Minő hegyes szakált visel barátom! ?
 Majd hivatom, ha *tárczám* telni látom.“

„Tisztelt miniszter úr! van még talán
 Egy hely üresen, óh bocsánatot:
 Ipar, kereskedés széles terén
 Elmélet által otthonos vagyok.“
 „Édes barátom, gazdag kell nekem,
 Vagyon s gyakorlat egyesült legyen.“

„Miniszter úr! törvénytudó vagyok,
 Magyar jogunk fejemben hordozom,
 Kérnék alásan egy kis hivatalt,
 Régóta a nyomorral birkozom.“
 „Mellőzte ön az osztrák közjogot,
 A régi törvény pedig elkoptott.“

„Miniszter úr! én táviró vagyok,
 Azaz csak voltam, mert a tisztikar
 Nem tűrheté meg, hogy ha fölmerült
 Közötte itt-ott egy vagy két magyar.“
 „Táviratunk Pest s Bécs között marad
 Az új delegáció törvény alatt.“

„Tisztelt miniszter úr! bátorodom
 Tudtára adni, hogy midőn nevem
 Munkám után oly nyilvános leve:
 Egy hivatalka illenék nekem.“
 „Épen az a baj, hogy oly ismerős,
 S nagyobb az, hogy munkája oly erős.“

„Miniszter úr! hogy mily honfi vagyok,
 Itéljen a tény: az önkény alatt
 Tűrtem, reméltem, vártam a jövőt,
 De birtokomból semmi sem maradt.“
 „Értem, de lássa, nincs gyakorlata,
 S a régi kormány kész konyhát ada.“

„Miniszter úr! soh'sem burnótozom,
 A verpeléti tetszik énnekem,
 Szeszszel nem élek, hát bocsássa meg,
 Hogy hivatalt kérnem szabad legyen.“
 „Ön is bocsássa meg, ha nem lehet:
 Fináncz tölté be már a helyeket.“

„Tisztelt miniszter úr! honvéd valék,
 Azóta tűrtem, szenvedtem sokat,
 Az tartozás volt, s újból óhajom
 Hőn küzdeni magyar zászló alatt.“
 „Barátom, itt a riktály megmarad,
 S csupán a zsandár nem kap kosarat.“

Az ország kortese.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Hogy ne volnik büszke magyar, mikor lehetek neki!

Egisz világ szeme rolunk függ mozd.

Akarmi legyek, ha mar edig izz három külföldi anglus fel nem kereste engemet, hogy koronatzionalis processiorul festendő tablóban engegyek magamat lepingaltatnyi, egisz világ bamulatara, mint iljenező honatya.

Irtoztato nagy emberek vagyunk mozd! irtoztato! Anglusok, frankogallusok gyünek aboniroznyi magukat hozank, is taligaval tolnak ide pinzt, kinalyak ezer, tizezer forintot csak azirt, hogy engegyük nekik egy kizs levegöt szinya fővarosunkban, agyak ezer forintot, esakhogy kinizhesenek ablakunkon, söt talalta magat anglus, a ki dunaparti hazbul, egy szobabul minden benelevő hatlabu harapos alatt vulgo poloska, darabonkint egy font sterlingt kiarendalta kit hitre; ez azutan pinz is vir aldozat! — Ugy hogy ha ez így megy, jövő honapban Europeanak minden pinze lesz Budapestben, s bicsiek kinytelenek lesznek cserekereskedist kezdenyi enyihany napig, a mig tudnyilik viszaszivatyuznak tölünk asztat.

De meg egyenkint izz leszünk nagy urak. A hany ismerösöm vagyon, az mind nagy ember lete maganak. Tarokkpartiera le se ülöm főispanyokon alul. Rigi ismerösök, kikel voltam per tu, gyünek minden nap hozam, s mongyak nekem „nagysagozs ur;“ minthogy tunak, hogy három főispanyal tarokkozok együt, kirnek partfogasomat. Biztositom üket, hogy fogom fognyi nekik partot. Este, mikor aztan összeülünk, aztan főispany barátom kiri skartot alulról, is van bene *skíz*; nem mondok neki, hogy „it van *skíz*“; hanem mondok neki: „it van Czifra Samu szolgálbiro candidatus.“ Akor asztan főispany barátom el nem felejtí rula, hanem cum favore megjegyyez maganak, hogy Czifra Samu első „madadúr.“ Így kel sikeresen kandidalni.

Hanem tatar elviheti dolgot, ha in csak

csinyalom iten nagy embereket, is magam kimaradom belüle. Pedig mig edig nem vagyok sehol.— Akarmi hivaltalt akartam magamra felprobalnyi, sehova se paszoltam bele. — Probaltam belügyminiszteriumhoz menyí titkarnak, montak: mar nagyon öreg vagyok, varjak, mig megfiataladok. — Ha montam, lehetnik nemzeti szinhazi igazgato; montak: mig nagyon fiatal vagyok, s az oda veszedelmezs. — Ha kireckeztem kultushoz, aszontak: kar, hogy nem papista; csupa eretnekekel csak nem teletömhetünk kultusminiszteriumot. — Ha akartam menyí igazságügyhöz tanacsosnak, aszt montak: mar elkistem; — kinalkoztam hadügyminiszteriumhoz akarminek; montak: mig nagyon koran gyütem. — Jo letem volna főispanynak: partunk nem engete; Zebulonra szüksig van az also tablában. — Proponaltam magamat pinzügyminiszteriumhoz sectionschefnek; montak: „kar, hogy nem nimet;“ — leereszketem, hogy lesznek erdili Guberniumban valami ur; montak: „kar, hogy nem wlachus.“ — Nem bantam volna mar, ha akar septemvirnek izz jo lesznek; montak: varjak, mig valaki meghal; — no hat nem banok akarmifile alast, csak alas legyen, ha mingyart ürezs pedestal statua lesz izz. Ara aszontak: varjak, mig magam meghaltam. De mar enek azutan fele se baratsag. In hiaba nem iluminaltam.

Ha engemet kihagyak mindenünen, anak rosz vige lesz! — Aszt mondanak, hogy a Deak partya a „jozan izz“ partya, a „Tisza-Ghyczy-Nyary“ partya a „hevezs sziv“ partya. No mozd mingyart gyün egy harmadik part; a kik fognak kimaranyi minden hivatalbul; az „ürezs gyomor“ partya; ha in aszt magam körül öszegyüjtök; leverek vele mind a ketöt.

Azirt filni kel in tülem, is analfogva megtenyi valami urasagnak.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Isztrikucz és Nasszalmiceszkul.

I. Te, ha Gallicziát Magyarországhoz kapcsolják, akkor nekünk ugyan jó dolgunk lesz. Három hónapig ülünk a lengyel országgyűlésben, három hónapig a bécsi Rajxrátban, három hónapig a pesti országgyűlésben, s három hónapig a közös tanácsban.

N. Ülni pedig jó!

Adomák.

Egy élelmes atyafi sok mindenféle tarkabarka tárgyakat sorsolt ki. A sorsjáték úgy volt berendezve, hogy minden számnak megvolt a maga saját tárgya, és illetőleg minden tárgyon rajta lógott felkötve az annak megfelelő szám. Kihúzom a 67-es számot, és mit nyertem? egy bécsi fajtájú hálósipkát.

Nagyot iszik a budai polgártárs a hazáért, persze hogy sört. Vigan látja a hazát. Hazafelé botorkálván, a mellette elmenő katonákat így üdvözlé: „karsamadiner Königrätz!“ A közkatonák nevelték, mert hisz ők az egész dologban ártatlanok voltak. De egy mérges tiszt nem vette a dolgot tréfának, és a pityós polgártársat a katonai őrház elé vonzoltatá, minthogy az, az ostrom-állapot ellen szóval és tettel is keményen allegált. A lármára összetóduló nép között városi hajduk is jelentek meg, de ezeknek nem igen sikerült a katonákkal boldogulni, míg egy városi őrmesternek olyan honvédfőforma vezényletére a katonák rögtön elereszték az iszonyu bűnöst és delegatió árulót, ki is a hajdúk kezében nagy lélekzetet véve, s még egyszer a katonák felé fordulva, mérges szemöldökkel így szólt: „Ti veletek megyek akárhova, én magyar polgár vagyok, mi közöm nekem a katonákkal!“ És ment. — Ilyen a magyar ember. Megjegyzendő, hogy polgártársunk, kit minden bántalom nélkül eleresztettek: egy szót se tudott magyarul.

A „Hirnök“ a koronázást írja le. Egy helyen oly elragadólag czítál, így irván:

Amnyi veszély, s oly sok vizzály után
Görbülve bár, de törve nem
Van kereszt a koronán.
No de se baj, egyenes az
A „Hirnök“ homlokán.

Nemde megragadó! elragadó!?

A nagy Széchenyinek egy terve volt még, hogy a Szentgellért hegyet legragyogóbb honfiaink sírkertjévé alakítsa. Hát most mit temetnek oda?

A közösügyek névszerinti szavazásánál, Wodianer ur oly tenor hangon rebegé „igen“-ét, hogy az egy első énekesnőnek is dicséretére vált volna. Azt mondja rá egy képviselő, miszerint nem csoda, hogy a színházaknál a jó tenort oly szépen fizetik, ha itt ez egy szép „igen“ legalább ötvenezer forintba került.

A Lázuri vendéglőben hazafias nagy buba merülten ül két regény, akarom mondani román atyánkfia egy asztal mellett, egyik egy gymnasiumi tanár, másik egy kisvárosi jegyző, ugyanegy helyről; történetesen jelen voltak ugyanott Stern zsidó disznósáfarai, tetőtől talpig magyar öltözetek ben.

A két oláh elkezdi búsan emlegetni, hogy ők a rajxrátban voltak, a császárnak mindent megtettek, a magyarok pedig a császárral ellenkeztek stb, és most mégis mindent a magyarok szájába adtak; ez nem igazság!

Ezt hallva az egyik fő sáfár zsidó, nekiállit a professornak nagy hősies positurában:

„Hát azt gondolják az urak, hogy itt nem Magyarországból vagyunk!? pribék, a ki Magyarországból született és még sem akar magyar lenni.“

Erre a notárius ezt válaszolá:

„Hiszen ön zsidó, és nem magyar, hát mit lármázik?“

„Igenis, zsidó vagyok, de magyar zsidó,“ — lön rá a válasz.

Erre aztán nem leheté okosan válaszolni, tehát a tekintélyhez folyamodtak atyánkfiai, mondván: „hogy merte ön szidalmazni a tisztelendő professor urat?“

„Mit? én szidalmaztam az urat? én csak azt szidalmaztam, a ki Magyarországból nem akar magyar lenni! Azt tetszik mondani, hogy zsidó vagyok, az csak vallásom, de nemzetiségem magyar!“

Ekkor egy indifferens minorita utazóhoz rohant a tiszt. professor, és dühösen kérdé: „hallotta mindezeket, tisztelendő ur?“

Mire a válasz lön: „nem vagyok süket, de még akkor is hallanom kellene a szörnyü lármát.“

A zsidó pedig ultimatumként kiálta: „hallotta! hallotta, épen úgy, mint én, akár írásban adom; egyéb-iránt hallhatja ezt egész Jeruzsalem!“

Levelet küldött valakinek a paraszt, s a „sürgös“ helyett ezt írta rá:

„Ez a levél sietve járjon.“

A műkedvelői előadás.

„A szerepeket már szépen kiosztottuk, most már csak kiki tanulja be a magáét jól, hogy mire az előadás napja jön, mindenik úgy tudja a magáét, mint a karikacsapás! Ki hova áll? Mikor kell megjelenni? Az instrukciók figyelembe veendőek. A requisitumokat kiki magával hozza. Diplomatiái próbák fognak tartatni; de nem kosztümirozva. Az egész előadás az európai inséges népek javára fog rendeztetni.“

A főváros egyik dalköre német darabokat énekel; ugyanazon dalestélyen a német katonazene csárdást, Hunyadit és Rákóczit jáiszik. Nem igazságos és hü dualismus!?

Vannak Deák tollak, Deák, Budapest és Fiume hajók. De ellenkezőleg, van a budai oldalon delegatió Dunapart, a kozmás tekete levest delegatió levesnek mondják, a kénköves gyufa delegatió gyufa; a divatos

zsandár delegatió honvéd; a melyik szivar igen igen grága, és nem szelel — delegatió szivar; ha az „Idők Tanuja“ és a „Pesti Hírnök“ mint a lapok irták, egybeolvadnak, lesz a kettőből delegatió ujság; a sas, legyen bár egy feje és egy szárnya — delegatió madár; ha ezután valakit jól elpáholnak, se szem-, se fül-, hanem delegationalis háttanuja lesz a keserü eseménynek.

A műkedvelői előadás.

„Nézd Miska pajtás, még itt van egy szerep: a fegyverhordozóé; választhatsz, hogy melyiké akarsz lenni, az enyim-e, vagy amazé? Szólásod nincsen, csak ott kell lenned, mikor mi fektirozunk; aztán ha kergetnek, akkor szaladhatsz. Ha ütleget kapsz, azt szabad lesz vakarod. No — ezt a kis szerepet.“

N. Miska. Tudjátok mit? Én majd csak publikum leszek és nézem.

„Dejsz akkor aztán majd fizeted az *entréet*!“

Borkoresolyák.

Ócska, hosszuszáru csizmában ült a falu végén a meztelen purdó.

— Nem fázol? — kérdik tőle.

— Hogy fáznám, mikor csizmába vagyok.

Két pap vitatkozott egymással, ha valjon a proféta számára megszólalt-e, vagy sem? Az egyik azt ál-

lítja, hogy igen, mert a szentírás világosan mondja: „És megszólalt vala a számára.“

„Hallom!“ — szólt egyszerűen a másik.

Az ispánt hosszas keresés után az iskolában lelte föl a paraszt.

„Bizony alig ismertem ki ispán uramat az ökrök közül!“ — köszönté őt.

A fejedelemnő papucsja.

(Mendemonda három füttyben.)

Elősohaj.

Kit szende mosolylyal a szűz Melpomene
Bölcsőjénél lantos költővé nem kene :
Mit csináljon, ha a szíve nagyon kopog ?
A boszorkány-nyomás nem utolsó dolog.

Azt ajánlom neki; — ha magára ügyel:
Lelke ábrándjait kiteheti füttytel.
Nincs élez beszédemben, vegyen tölem példát,
Miként füttyülök el egy kis mendemondát.

Egy kicsit fenkezdem, hogy alá ne szálljon;
Mivel hát füttyülök; senki ne bíráljon.
Tudnám csak kezdeni a pásztorfuryját!
Átrezgeném azzal egész Hungáriát,

Első fütty.

Kétszáz esztendővel a multba ballagok,
Elöttem *Kolozsvár* fényes tornya ragyog.
A fejedelmi széken *Apafi Mihály* ül,
Két mázsás testével megnyomja emberül
Ő a székét, — fejét neki meg gond nyomja,
Kincstárát őríti a *török* pénzsomja.

Épen határidő van a fizetésre,
S hogy nincs egy fillére, azon veszi észre.
A *csauz* már nála, — ráküldte a *szultán*,
Ki így szólt urának üzenete folytán :
„Fizesd a huszezer arany évi adót,
Mit a dicső nagyúr kegyelmesen rád rótt !
Szorítsd az erszényed *Apafi* fejdelem,
Másként dülő sereg jön országod ellen,
S ugy elpusztíttatja a birodalmadat,
Hogy egyik kö, másik kövön meg nem marad !“

Jó *Apafi Mihály* mélyen gondolkodik,
Két keze zsebébe leszalad könyökig ;
Előtte ménesi borral teljes veder
Ezüsttel vasalva az asztalon hever.

Az edény tartalma koronként fogyogat,
Még sem jön fejébe egy okos gondolat,
Hogy esik az ? hiszen a jó bor az aczél,
Ha megtompul ottan-ottan az elmeél !
Hogy esik ? — ugy esik, — *Apafi* nem költő,
Csak az ország gondját szórakozza most ő.

Ha nem jön fejébe egy okos gondolat :
Dült arczán elterül az álom-patyolat.
De megháborítja egy apród hirtelen —

Jól megrázza, — mig az álomból fölretten ;
Azt jelenteni jött a fejedelemnek :
„*Teleki Mihályt* bejönni engedje meg,“

Ki az a *Teleki* ? — az ország pennája,
A penna mellett meg a fejdelem szája.

„Mért búsul nagyságod ? (*Apafi*hoz így szól)
De minek kérdelem azt, holott tudom azt jól !
Meglesz a huszezer arany ma estére —
Fő iródiákok olvassa elődbe.

Egy tréfát gondoltam előre — így meg így ...
Kisegít a bajból, hü szolgádnak meghiggy !
Magyar hiuságra épitem a tervem,
S hogy jól viszem azt ki: — ráteszem a fejem !
Szép és okos nöddel már közlém a dolgot,
Helybenhagyta, és rá édesen mosolygott.“

Második fütty.

Elröpült a gólya már Erdélyországból,
Hulló falevél közt fekete rigó szól,
Az öreg asszonyok nyara következik,
Holnap lesz szent *Mihály* napja, ma köszöntik.
Kukta, szakács talpon van most *Apafinál*,
Mért van talpon ? — azért, mert a gazda *Mihály*.

Beesteledett már, jönnek a vendégek,
Kik legyenek azok ? kissé körülnézek :
Bánfiak Kornizsok, Béliiek, Bethlenek,
Kemények, Kendiek egybesereglenek,
Annyin vannak, hogy betöltnek minden termet,
Czifránál czifrában áldván a fejedelmet.
Hemzseg az udvaron a sok díszes fogat,
A fényruhás kocsis ostorral pattogat.
De haladjunk már a dolog velejére,
Többet beszélnek, ha a mondába férne.

Terítve az asztal; — ki ül a főhelyen ?
Bornemisza Anna, s férje a fejdelem ;
Az anyakönyv szerint *Anna* már matróna ;
De olyan szép, mintha csak menyecske volna.

A gazdag asztalon ugy pusztul az éték,
Azt hinnök előre jól kiéhezének,
A bor is fogyogat; mert nem karczost nyelnek,
Ménesi tokaji jólesik a mellnek.
Pecsenyén van a sor, mindjárt lesz valami,
Olvasóm nagy dolgot készfűljön hallani !

Teleki Mihály feláll méltóságosan,
S köszörüli torkát, hogy szóljon okosan.
Mond meghajtva magát *Anna* asszony előtt :

„Gyomrom a sok drága étkekkel már megtölt;
De szomjuságomat még nem enyhithetem,
Mert ivópoharat nem tettek fel nekem.
Szomjúsággal ölte el ördög a fiát,
Bor nélkül meg nem él az ember, ha diák!
Adja át papucsát nagyságos asszonyom!
Jó fejedelmekre egy köszöntőt iszom,
Hogy ha teljesíti ezen kérelmemet,
Hű szolgája ezer arannyal megfizet.
Kiürült a kincstár, s a nyakunkon vannak,
Ugy hiszem uraim, hogy önök is adnak,
Ha e drága papucs, mint pohár szerepel
Köztünk ma este e fejedelmi ünnepen.
Igy mentve lesz hazánk és a fejedelem,
A pohárért tehát újra esedezem!”

„Mért ne tenném azt meg? (igy szólt a szép Anna)
Csakhogy a jó példa másra is ragadna!
Áldott lesz papucsom, ha segít a bajon,
Hazámnak használni legforróbb ohajom!
(És a pirosbársony pillangós papucsot
Kicszerélte oldalszobájában legott.)
Itt van (mond) kérését teljesítem önnek!“
S tapsvihar közt adá át azt Telekinek.

Teleki megtöltte rögtönzött poharát,
Körültekint, s harsány hangon eként kiált:
„*Bánfi Dénes* uram, szólok kegyelmednek!“
Bánfi felkél s monda: „hallom, s figyelmezek!“

Felköszönté szépen Teleki fejedelmét,
De még sokkal szebben Annát, annak nejét,
Elnevezte Annát a század gyöngyének,
Erdélyország földön járó nemtőjének.
Köszöntése után kiitta poharát,
És szavalni ekként kezdte egy uj nótát:
„Bujdosik e pohár, éljen a barátság!
A ki ebből iszik, — száz arany a váltság!“

A pohár sorra járt, az erszény meg lapult,
Asztalra az arany záporosóje hullt.
Ötször, hatszor ivott nemely jó hazafi,
Zsidóhoz pénzt kérni csak ugy szokdóstek ki.
Sok öreg ur ekként szólt neki pirkadtan:
„Óh be jóizü volt, mellem majd kicsattan!“
Czipellő, czipellő! te nő czipellő!
Tőled aggastyánok kedve is lángra nő!
Hamu alatt parázs rejlik, csak alkalom
Szele kell arra, hogy újra fellobbanjon.

Harmadik fütty.

Azt mondja egy régi magyaros példaszó:
Hogy a pénz forogva és megolvassa jó;

(Többet is mond; de én arra nem gondolok;
Mert a nőknön pattot-venni nem szép dolog.)

Olvassuk meg a pénzt; — Apafi asztalán
Egy kosár arany van, — huszezer lesz talán?
Nincs biz' az! pedig már leszállított áron
Öntögetik a bort a papucspoháron.
Mi lesz abból, ha az öszveg nem lesz készen?
Nem kell félni! ott áll Teleki a résen!
„Árverezzünk urak! — ez a pohár mit ér?
Azé legyen, a ki érte többet ígér!
Hol van egy dob? — itt van fejedelmünk vedre,
Tartalmát ugyis már befogadta medre;
Felfordítom, — „*dobb-dobb*“ kétezer aranyat
Én megadok érte, ha más többet nem ad!
„*Dobb, dobb*“ egyszer kétszer! ki ad többet érte?“
Ötezer aranyon kele el az végre.

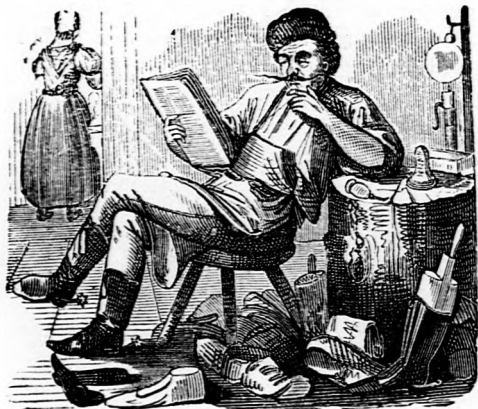
Kitelt a huszezer arany a szultánnak,
A mi felyülmaradt, átadták Annának;
De Anna pipacsosá vált arczczal így felelt:
„Magyar nő vagyok én! nem túrném e szégyent,
E pénzt nem fogadom el a papucsomért!
Mit a honért teszünk, nem érdemel ily bért.“

Melyik uron maradt a papucs? ha tudnám:
Jámbor olvasónak egyszerre megsúgnám;
De tudja azt nemzet-muzeumunk öre,
Ki tudni kívánja, — azt vegye kérdőre;
Mert ott van e papucs a régiség-tárban,
Szépen elhelyezve üveges tárczában.
A ki ezt átadta a magyar hazának,
Ivópohara volt egykor ősapjának,
Ez ős ígért többet érte árverésen, —
Éljen a család, mely megőrizte hiven!

Utószóhaj.

Kegyelettel néztem egykor e papucsot,
S Bornemisza Anna szelleme meghatott;
Föltettem magamban, hogy mihelyt érkezem:
E régi papucsot majd megénekelem.
Még csak azzal toldom meg mendemondámat:
A papucspohárból később divat támadt,
Ha az ifjuságnak kedve kerekedik:
A bort czipellőből — ma is kiszüresülik,
S a *bujdosó pohár* nótáját elfűjják,
Ki szerkesztette ezt, — most már tőlem tudják.
Bujdosót fedeztem fel a magyar égen, —
El ne vegye senki az én dicsőségem!

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Kiki magának!

— — Most látjuk még csak, hogy milyen sokan vagyunk. Az okos emberek először is a megyei értekezleten járásokint *kandidáló* öt tagu bizottmányokat választanak, az öt tag mellett van legalább ötször öt *kandidálva*; akkor az öt tagu *kandidáló* bizottmány minden hivatalra öt *kandidálandót* jelöl ki, de minden egyes *kandidálandó* helyére még annyiszor öt van *kandidálva*, kik közül választanak a felveendő, végre az öt *kandidált* közül választ a publikum egyet. És így minden egyes hivatal betöltésénél kérdésbe hozatik 5 *kandidált*, 25 *kandidációra* *kandidált*, és 125 *kandidációra* *kandidáltak* közül *kandidálandó* bizottságra *kandidált* okos ember; a mi 4000 hivatalnál éppen 500ezer okos embert tesz ki.

— — Nem rég az történt, hogy két nemzetiségi képviselő hirlapok útján kegyetlenül összeveszett, nevezzük őket Q-nak és X-nek. Q. nem türte magán a mocskot, s elment egy magyar képviselőhöz, kit nevezünk Y-nak, s felkérte, hogy legyen szekundánsa, és híjja ki párbajra a nevében X-et. X. azt felelte a kihívásra, hogy ő olyan emberrel, mint Q., nem verekszik, mert az rangján alul áll; akárkivel mással a világon, de avval nem. Erre a szekundáns nem tehetett egyebet, minthogy felajánlotta magát, hogy itt van hát ő, tessék verekedni ő vele. X. meggondolási határidőt kért; a határidő elteltével újabb meggondolási határidőt kért. Utoljára, mikor az is letelt, összeszidta Y-ont, hogy mit keveredik ebbe a dologba; ez tisztán nemzetiségi ügy, ebbe a magyaroknak semmi beleszólás nem engedtetik.

— — Több losonczy polgár fákllys zenével tisztelte meg új főispánját, gróf Forgáchot, ki is kegyetlen leereszkedéssel biztosítá a losonczyakat a felől, hogy ő is kész fátyolt vetni a multakra.

— — (Azt mondják, hogy Gallicziát is ide akarják csatolni magyarországhoz.) Nem kell nekem! Még annak is az lenne a vége, hogy az is elvinne tőlünk magával egy darabot.

— — A bécsi Presse eladta magát. (Ki vette meg?) Azt mondják, hogy a kormány vette meg, azért, mert mindig *szidta* a kormányt. Azt mondják, hogy egy milliót adtak érte. (Hüh! de nagy bolondság volt tőlük! hisz azon az áron husz olyan lapot vehettek volna, a melyik a kormányt *dicséri*.)

— — Az is a rendkívüli esetek közé tartozik, hogy most a hivatalos kormánylap felszólítja egy lap-társát, hogy ne adja ki magát félhivatalos lapnak. Eddig az volt a szokás, hogy még a leghivatalosabb lapok is azt állították magukról, hogy ők nem hivatalosak.

— — Beust minister urnak, mikor a prágai országgyűlésen megjelent, egy cseh képviselő egy porzó-tartót hajított a lábaihoz. (Ez azt jelenti, hogy „punctum! Streusand drauf!“)

— — Némely tréfás lap most Ausztriát úgy *czímezi*, hogy „Cisleithaniana.“ Magyarországot pedig úgy, hogy „Neuoesterreich.“

— — A t. J—i ref. rektor és kath. kántor keresztomák és régi jó öreg czimborák lévén, a hosszú téli estéket többnyire egymás társaságában tölték hasznos beszélgetések között, természetesen nem hibázhatván közülök a közös költségen hozatott egy pár itcze borocska; minthogy azonban a sűrű estezés sok világbelivel járt, elhatározták a komák, hogy setétben is elbeszélhetnek ők a régi jó időkről; ez azonban azzal a kis bajjal járt, hogy fel feldöntögeték setétben a boros poharakat, mit cselekedtek hát? abban állapodtak meg, hogy ezentul kulacsból isznak, s nehogy valamelyik a másikat megröviditse — hűségesen számolták a kulacsból nyelt kortyok hallható mennyiségét; s ha valamelyikőjük egy pár kortytyal többet szalajtott le, a következő fordulóban a másik jogosan pótolta utána, és szent volt a békesség. Nem jó lenne-e a delegatusoknak is ilyes valamit feltalálni, hogy a „közös ügyek“ kulacsából egyik fél se hőrponentsen többet a másiknál?

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 13. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.